

Březen

1. březen přinesl další opatření, která výrazně zasáhla do běžného života. Razantním způsobem byl omezen pohyb lidí. Bylo zakázáno opouštět území okresu. Dokonce opustit bydliště za účelem vycházky nebo sportování bylo možné pouze na území obce.

Přerušena byla prezenční výuka v 1. a 2. ročníku základních škol. Tito žáci se tedy připojili ke všem ostatním ve škole a také se učili na dálku. Uzavřeny byly také mateřské školy. Nadále probíhala na naší škole péče o děti rodičů vybraných profesí. Jejich počet ve škole se v březnu navýšil o žáky 1. a 2. tříd a také o malé děti z mateřských škol. Ve škole se ze dne na den objevily malé děti, které byly v cizím prostředí, bez rodičů a svých známých hraček z mateřské školy. Péče o ně byly velmi náročná, protože škola není zcela uzpůsobena na režim malých dětí. Zvládnout skupiny dětí, které byly namíchány z malých dětí a dětí, které měly distanční výuku, bylo pro družináře a asistenty téměř nemožné. Nakonec se povedlo zorganizovat a vytvořit skupiny podle věku. Nejednalo se totiž o výjimečné krátkodobé pohlídání dětí, ale o soustavný pobyt po dobu 6 týdnů.

Distanční výuka trvala již dlouho, proto bylo stále náročnější hledat něco nového, čím by se výuka zpestřila. Žáci ztráceli motivaci a zbytky nastaveného režimu dne z běžného vyučování zůstávaly jen díky pravidelným online hodinám. Přesto se povedlo realizovat některé aktivity, které se na první pohled zdají v online prostředí nemožné. Například 17. března proběhla mezinárodní matematická soutěž Klokán.

Matematický klokan proběhl i letos

Mezinárodní soutěž založená na řešení různě obtížných netradičních úloh se poprvé v roce 1991 organizovala ve Francii. Dali jí název Kangourou, protože je inspirovaná podobnou soutěží z minulého století v Austrálii. Postupně se rozšířila do mnoha zemí Evropy i za její hranice. V současnosti MATEMATICKÝ KLOKAN probíhá již v 65 zemích světa. Na úlohy se můžete podívat na stránkách <https://matematickyklokan.net/>.

A bylo tomu tak i letos, i když podoba ONLINE byla pro žáky mnohem obtížnější, např. ve čtení zadání z počítače. O to více si vážíme těch, kteří se do řešení pustili a nebylo jich málo.

V kategorii Cvrček pro žáky 2. a 3. tříd se zúčastnilo 42 soutěžících.

Nejlépe uspěli:

Michaela Aldorfová, 3. A 81 bodů

Nela Mrlianová, 3. D 79 bodů

Nina Adamčová, 2. A 76 bodů

V kategorii Klokánek se zúčastnilo 61 soutěžících.

Nejlépe uspěli:

Marek Šoltés, 5. A 95 bodů

Vít Doubek, 4. A 95 bodů

Sabina Kroupová, 5. B 95 bodů

Děkujeme všem zúčastněným dětem za účast a jejich rodičům za technickou podporu.

Za 1. stupeň Mgr. Pavla Šoltésová

Matematická soutěž klokan II. stupeň

Ve čtvrtek 17. 3. 2021 od jedné hodiny po poledni se na naší škole uskutečnila matematická soutěž KLOKAN, které se zúčastnili žáci druhého stupně. Naši žáci soutěžili v kategorii BENJAMÍN (6. a 7. ročník) a KADET (8. a 9. ročník). Kvůli pandemické situaci se tato soutěž konala online a účast pro zájemce byla dobrovolná. Všichni účastníci dosáhli pěkných výsledků.

Nejlepší soutěžící:

v kategorii BENJAMÍN Vít Petřivalský, 7. A 94 bodů

a v kategorii KADET Tomáš Pospíšil, 8. B 63 bodů

Všem soutěžícím děkujeme za účast.

Za 2. stupeň Mgr. Adam Jančovič

Pedagogové přemýšleli také nad tím, jak vytáhnout děti ven a přimět je k pohybu. Vzhledem k tomu, že již dlouho nefungovaly běžným způsobem kroužky a sportovní oddíly, potřebovaly děti nějaký impuls k tomu, aby vyrazily z domu a hýbaly se. Zároveň vše muselo proběhnout tak, aby se děti moc nepotkávaly a neshlukovaly se. Učitelé tělesné výchovy vymýšleli na každý měsíc výzvy, aby se žáci věnovali sportu (chůzi, běhu, jízdě na kole, aerobnímu cvičení) a své výsledky dokumentovali a zasílali učitelům. Na 1. stupni vymýšleli učitelé různé hry a soutěže. Například v 5. B hledali Mimoně.

Uklidíme Česko, uklidíme Rosice

Při naší třídní hře Hledáme Mimoně, což je v podstatě hledání kešek (v našem případě hledání ukryté figurky), jsme zjistili, že ne vždy je snadné Mimoně v Rosicích schovat a najít, aniž bychom nenarazili na všudypřítomné odpadky. Takže se nám nemůžete divit, že jsme si z hledání občas přinesli i něco jiného, než jsme měli najít 😊.

To nás vedlo k tomu se zapojit do celostátní akce Uklidíme Česko. Město Rosice nás k tomu vyzývalo 20. března 2021 a pytlomaty rozmístilo na tři frekventovaná místa ve městě. Přestože ne všichni jsme je využili, aspoň někteří z nás se do čištění svého okolí pustili a akci i zdokumentovali. A že bylo co dokumentovat. Posuďte sami...

Za kolektiv 5. B třídní učitelka Zdeňka Dvořáková

Žáci využili svůj čas také k umělecké tvorbě. Tvořili, malovali obrázky a také se pokoušeli o literární díla. Některé práce byly velmi pěkné.

V 5. B se pokusili převést známé pohádky do ryze současné podoby.

Jak na hodiny slohu při distanční výuce?

Z žáků 5. B se při distanční výuce v hodinách slohu stali spisovatelé pohádek, které se měly odehrávat v současném světě.

Pohádky jsme si v online hodinách všechny přečetli a byli jsme překvapeni, jak až moc se pohádka může změnit, když změníme dobu, ve které se odehrává. Přesvědčte se sami.

Budulínek

Za devatero obchoďáky a devatero fabrikami se na odlehlém místě nachází chalupa, ve které žije babička, dědeček a Budulínek. Babička s dědečkem ho mají moc rádi, ale když Budulínek zlobí, děda jde na půdu, vypne router a zamkne dveře od půdy.

SOBOTA 27. 2. 2021 8:30

Budulínek zrovna hrál na play stationu a babička mu povídá: „Budulínku, jedeme nakupovat, udělala jsem ti smažák. Když budeš mít hlad, dej si ho a hlavně nikomu neotevírej.“ Babička s dědou si nasadili respirátory a jeli. Jenomže Budulínek babičku napůl nevnímal, slyšel jen to o smažáku. Za chvíli přišla liška a řekla Budulínkovi, že když jí dá kousek smažáku, tak ho zavede na místo, kde je rychlejší wi-fi. Tak jí kousek smažáku dal a šel s ní. Liška ho zavedla do svého doupěte a zamkla ho i s liščaty. Ta ho pořád kousala. Wi-fina, kterou liška slibovala, tam nebyla. Zavolat babičce nebo dědovi nemohl, protože neměl signál a liščata mu rozkousala mobil. Babička s dědou se vrátili domů asi v 21:30. Když viděli, že tam Budulínek není, zkoušeli Budulínkovi volat. Když to nebral, tak zavolali policii. Policie přijela a začali Budulínka společně hledat. Nikde ho však nenašli. Našli akorát několik pohozených pet flašek a roušek. Tak odešli domů, aby se pořádně vyspali a mohli ráno pokračovat v hledání. Babička ani dědeček však nemohli usnout. Dědečka napadlo, že Budulínka mohla unést zlá liška, která nesnáší dechovku. Vzali tedy baterku, bezdrátový reproduktor, pytel a vyrazili. Po cestě našli ještě několik igelitek. Když konečně dorazili kolem třetí hodiny ráno k liščímu doupěti, uslyšeli Budulínka plakat a volat o pomoc. Babička pustila reproduktor s dechovkou naplno a postavila ho vedle vchodu do doupěte. Lišku s liščaty ten randál vzbudil. „Co je to za rachot ve tři ráno?“, divila se liška. Protože měla bezpečnostní kamery na opravě, poslala první lišče, ať se podívá, co se to děje. Jakmile lišče vylezlo z doupěte, děda je hned chytil a hodil do pytle. Stará liška poslala druhé lišče pro to první. Když se otevřely dveře, babička lišče hodila do doupěte hrající reproduktor. Mezi tím děda chytil i druhé lišče. Když stará liška měla hrající reproduktor s dechovkou u hlavy, nemohla to vydržet a utekla tak rychle, že ji nechtyli. Nakonec vylezl Budulínek a šli domů. Od té doby, když babička nebo dědeček Budulínkovi něco říkali, tak je vždy vnímal.

Jakub Šíroký, 5. B

Discochaloupka

Byl jednou jeden panelák, kde bydleli rodiče, kteří měli syna Jeníčka a dceru Mařenku. Jednoho večera byly děti samy doma a nudily se. Proto se rozhodli, že půjdou ven. Zamířili do lesa, který začínal na konci jejich ulice. Jak se tak procházeli, sešli z cesty a zabloudili. Vytáhli své mobily, aby zjistili, kde se nachází a kudy z lesa ven. Jenže v lese nebyl vůbec žádný signál. Tudíž si nemohli ani zavolat pomoc. Už byla úplná tma, proto si na cestu svítili baterkou zapnutou na mobilech. Plížili se lesem plni strachu, okolo nich tma a ticho, jen sova houkala.

Najednou viděli v dále světlíčko, tak se za ním vydali. Když k němu dorazili, uviděli chaloupku. Ale ne obyčejnou chaloupku. Byla celá pokrytá cedéčky, která zářila od svitu měsíce. Zazvonili na zvonek. Vtom se otevřely dveře a vyšla z nich stařena. Jeníček povídá: „Brej večír, babi. My jsme se ztratili a nevíme kudy domů. Ani tu nemáte žádný signál, abychom zavolali našim...“. Stařena se na děti usmála a zvala je dovnitř. Děti se na sebe přemýšlivě podívaly, zda pozvání přijmou. Nakonec se rozhodly, že jim nic jiného nezbývá. Když vešly do chaloupky, nevěřily vlastním očím. Vybavení chaloupky bylo neuvěřitelné. Nad obývací stěnou visela na zdi obrovská LCD televize, po stranách obrovské reproduktory, ze kterých zněla taneční hudba. Zrovna totiž dědek, který seděl v křesle naproti televizi, pouštěl songy na kanálu Youtube. Nebyla to totiž obyčejná bába s dědkem, ale byla to discobába a discodědek. Bába nabídla dětem na pití drink. Chtěla povzbudit jejich náladu k tanci, který je měl unavit. A až by únavou padly, měli s dědkem v plánu obě děti sníst. Ale Jeníček a Mařenka nebyli hloupí a brzy jim došlo, o co tu jde. Že je bába a dědek chtějí sníst. Proto radši řekli, že půjdou. Ale v tom okamžiku je dědek chytl. A pak je zavřel do klecí. Bába rozehrávala velikou elektrickou troubu. Jeníčkovi a Mařence nosili plno dobrot, aby si je vykrmili. Samé dortíky, muffiny, čokoládky, ale také chipsy nebo pizzu a podobně. Jelikož ale Mařenka byla zvyklá pouze na zdravou stravu, ničeho se nedotkla. Za to Jeníčkovi velice chutnalo, a tak baštil, baštil a baštil. Mařenka mezitím s chladnou hlavou, vymýšlela plán jejich útěku.

Dědek měl chuť dát si k pečině točené pivo. Tak vzal džbán a řekl bábě, že si zajde pro pivo do hospody za lesem. Odešel. Ale bába už mezitím dostala velký hlad, tak se rozhodla Jeníčka, který byl už dost vykrmený, dát do rozpečené trouby. Odemkla zámek na kleci a řekla Jeníčkovi, aby si vlezl na plech, který byl připravený na pečení. V tom se ozvala chytrá Mařenka a povídá: „Ale babi, my přece neumíme sedat na plech k pečení. Musíš nám ukázat, jak se to dělá!“ Bába zavrtěla nevěřícně hlavou: „Co vás to dneska učí? Vždyť na tom vůbec nic není. Počkejte, hned vám to předvedu.“ Hloupá bába sedla na plech a říká: „Vidíte, nic na tom není!“ A Mařenka zakřičela na Jeníčka: „Honem, Jendo, strč jí do té trouby!!!“ Jeníček neváhal a strčil plech s bábou do trouby a rychle ji zavřel. Bába volala o pomoc, ale marně. Dědek se ještě z hospody nevrátil. Děti v ten moment vzaly nohy na ramena a utekly. Pak zase hledaly cestu domů.

Mezitím byli jejich rodiče strachy bez sebe, když se vrátili domů a zjistili, že tam děti nejsou. Tatínek ale použil sledovací aplikaci, kterou měl pro všechny případy nainstalovanou. Tak děti našel a šel jim naproti. Jeníček s Mařenkou byli moc rádi, když tátu uviděli. Slíbili, že už do lesa sami chodit nebudou a pak šli všichni společně domů za maminkou.

Adam Kuchař, 5. B

O Červené Karkulce dneška

Byla jedna holčička, která se jmenovala Červená Karkulka. Červená Karkulka se jmenovala proto, protože nosila červené triko. Bydlela v krásném domě u lesa s maminkou a tatínkem. Karkulka měla hodně kamarádek, se kterými chodila ven a do školy. Karkulka chodila na základní školu do malého městečka. Jednoho dne Karkulka slyšela ve zprávách, že do světa vstoupil nějaký virus jménem Covid-19. Virus zatím nebyl v Česku, ale i tak Karkulka měla strach, že se nakazí. O pár dní později byl virus i v Česku a pan prezident sdělil, že se nesmí vycházet ven bez roušky a zavřou se školy. Karkulka byla velmi smutná, protože nemohla vidat své kamarádky, ale naštěstí měla Karkulka sociální síť, přes které si mohly psát, založily si skupinu na Instagramu a denně si psaly a volaly. Pan prezident opět sdělil, že školáci budou mít distanční výuku. Karkulka moc nepochopila, co to znamená, ale brzy to poznala. Bylo pondělí, začala první online hodina, a tak Karkulka vzala do ruky svůj iPhone 11 a šla na hodinu. Hodina proběhla dobře, bavili se spíš o záležitostech, které budou. Hodiny skončily a Karkulka šla za babičkou na návštěvu a taky jí donést roušky. Šla lesem, který byl opravdu zvláštní. Potkala tam hodně zvířat a najednou k ní přiběhl vlk a zeptal se: „Kam pak máš namířeno, krásná slečinko?“ Karkulka odpověděla, že za babičkou, donést jí roušky. Vlk se zeptal: „A kde

Tereška Hutařová, 6. A

bydlí tvoje babička?“ Karkulka řekla, že za tím malým kopcem, v takovém malém dřevěném domečku se zahradou. Vlk se rozeběhl a běžel k babičce domů. Zazvonil na dveře a babička otevřela, pak ji vlk sežral. Mezitím, než Karkulka došla k babičce, přidávala na Instagram svoje nové fotky. Když došla k babičce, přišlo jí divné, že babička měla dveře otevřené. Vešla do domu a seděl tam vlk převlečený za babičku. Karkulka všechno natáčela na mobil, protože kdyby se něco stalo, tak aby měla důkazy. Přitom se Karkulka ptá vlka: „Proč máš tak velké oči?“ „To abych tě lépe viděla.“, řekl vlk. „Proč máš tak velké uši?“ „To abych tě lépe slyšela.“ A proč máš tak velkou pusku?“ „To abych tě lépe sežrala.“ Aniž bys řekl švec, Karkulka s babičkou byly ve vlkovi. Ale Karkulka naštěstí měla u sebe

telefon, takže zavolala kamarádce Anižce, aby je šla zachránit. Karkulka Anižce poslala souřadnice, aby je našla. Anižka se tedy vydala na cestu ke Karkulce a babičce. Došla k domu a vzala si z babiččiny kuchyně nůž a rozpárala vlkovi břicho. Nadšeně z břicha vyskočila babička i Karkulka. Karkulka poděkovala Anižce za záchranu a za odměnu jí babička nabídla výbornou buchtu, kterou babička upekla. A vlk se už nikdy neobjevil.

Michaela Pohanková, 5. B

Literární soutěž

Památník národního písemnictví v Rajhradě každoročně organizuje literární soutěž Skrytá paměť Moravy. V letošním roce bylo vyhlášeno téma život v době korony. Naši školu v této soutěži reprezentovala práce žákyně 8. B.

Hodina dějepisu

Budoucnost: rok 3030

„Milí žáci, dnes budeme probírat velice důležitou událost. Je to rok 2020, který je označován za dobu koronavirovou,“ začnu svou úvodní řeč. Předě mnou sedí virtuální žáci, které jsem viděla osobně jen několikrát v životě. V minulosti prý učili učitelé osobně. Měli děti ve třídě a výklad jim přednášeli. Je to docela zajímavá informace. Povolání učitele muselo být zřejmě velice riskantní. Obdivuji všechny, kteří takto učili. Ale zpět k výkladu. „Dneska jsem si pro vás přichystala text, který se našel v roce 2356 a je psán mladou dívkou, která žila v roce 2020. Vypráví v něm, jak se žilo v době kovidu, odborně Covidu19,“ pokračuji dál ve svém výkladu a vkládám do teleportu papír s daným textem. Po chvíli už žáci v ruce drží každý svůj papír.

„Máte za úkol si ho přečíst a pak si k němu něco povíme.“ Zadáám jim práci, kterou budu dělat zároveň s nimi. Papír s textem si vezmu a začnu číst. Text je psán s humorem i přes těžkost doby. Autorka byla velice odvážná. V textu zmiňuje, že i ve vážné situaci se jistého Covidu19 nebála a věřila, že vše bude dobré. Musela si prožít hrozné chvíle. V článku se zmiňuje, že jí zakázali její oblíbený sport a tím jsou mažoretky. Tehdy se také rozmohl zcela nový sport gaučink, ve kterém se dodnes konají různá mistrovství. Sama autorka líčí, s jakou profesionalitou jej prováděla. Taky popisuje, jak špatně se cítila. Cituji:

Pár týdnů jsem byla zničená a připadala si jako robot. Jen jsem každé ráno vstala z postele, udělala si školu a šla se věnovat gaučinku či lednička tour. Takhle to šlo den za dnem, hodina za hodinou. Minuty střídaly sekundy a ty mi připomínaly, jak pomalu běží čas. Nuda mě pohltila a já si připadala jako zombie, co hledá další mozek na svou obživu.

Děti už dočítaly a já se jich začala vyptávat na různé otázky. „Takže, Date, co si o tomto textu myslíš?“ zeptám se mého oblíbeného žáka. „No, ta dívka to neměla lehké. Text už jsem si přečetl víckrát a některé pojmy mi nejsou jasné. Zmiňuje se tam o jakési pračce á nevím, co to je. Mohla byste mi ten pojem vysvětlit?“ je vidět, že je docela překvapený, „Ano, ale jistě, jen mi prosím přečti daný odstavec. Ať vím, v jakém kontextu to tam zmiňuje,“ vyzvu ho. Dat chvíli hledá a pak začne předčítat:

Nejhorší pro mě však byl pocit, že jsem měla být na mažoretkové soutěži a užívat života a místo toho sedím doma a skládám prádlo do pračky. Jen při pomýšlení na milovanou akci se mi po mých buclatých tvářích začaly kutálet slzy „Co se ti stalo, že tak pláčeš? To tě to tak moc nebaví skládat to prádlo do pračky?“ ptala se mě maminka. „Měla jsem být na soutěži. Měla jsem ukázat, co ve mně je, a ne tady skládat pitomé prádlo do myčky, pračky, ledničky nebo co

to vlastně je,“ vztekala jsem se. Zřejmě jsem musela vypadat docela komicky, protože moje maminka okamžitě propukla v záchvat smíchu. Uznávám, muselo to vypadat vtipně, když teenagerka s mastnou hlavou a velkou nechutí něco dělat začne nacpávat do pračky oblečení, i když je pračka evidentně plná. No, a pak se vzteká nad blbostmi. Musela jsem působit jako šestiletá holčička, které spadla na zem zmrzlina.“

Když odstavec dočte, jsem připravena na jeho otázku odpovědět „Ach ano, kdysi oblečení nebylo samočistící, ale muselo se prát v tak zvané pračce“ „Děkuji za vysvětlení“ usměje se na mě mile. Ptám se dál „No tak co bys mi na to řekla ty, Mess?“ zeptám se další žačky z mé třídy „Mně se líbí, jak tam autorka zmiňuje důvody, proč se nebojí pandemie. Přečtu vám to:

„Mne osobně strach nepohltí. Ani nevím proč. Měla a mám z této nemoci respekt, ale nikdy jsem se nebála, že bych jí podlehla. To ne. Vždyť mám ještě spoustu věcí, co musím stihnout. Třeba sníst celou pizzu sama, zaplavat si se žraloky nebo skočit bungee jumping. Věděli jste, že nejvyšší bungee jumping na světě měří skoro 216 metrů? Ou, odcházím od tématu. No, prostě jsem z této nemoci neměla strach.“

Mess se při citaci přihloupě culí. „Ach ano, zde je vidět humor autorky. Děkujeme a co na to říkáš ty, Beatbox?“ zeptám se dalšího žáka, který vypadá, že nedává pozor „No, podle mě měli docela štěstí. Nemuseli chodit do školy. A to nám vlastně zůstalo doted’. No, a ta dívka dále zmiňovala, že se začala rozvíjet.“ „Kde to zmiňovala?“ přeruším ho. Já si ho proklepnu. Jestli dává pozor nebo ne. „Dokud jsem si neuvědomila, že čas, který jsem trávila doma na gauči jako zodpovědný občan ČR, jde využít i jinak. I když musím být doma, můžu se zlepšovat ve věcech, které mě baví. A tak jsem gaučink vyměnila za mažoretky na zahradě, Netflix za knihy, vyžírání lednice za cvičení a ještě jsem k tomu všemu přidala pár věcí, co se chci naučit nebo se v nich zlepšovat.“ Přečte odstavec, který jsem po něm chtěla a pokračuje dál ve svém monologu „No, a pak se mi docela líbí, že to takhle sepsala. Zajímá mě důvod, proč takový dopis napsala. Mohli bychom ji vyhledat v minulosti a zeptat se?“ I přes to, že se mnou Beatbox není v místnosti, vidím, jak mu očka zazářila. Budu ho ale muset zklamat jednou informací. „Bohužel se tato autorka nikam nepodepsala. Nemůžeme ji tedy v minulosti dohledat, přestože na planetě tehdy bylo jen 7 miliard lidí, tak šance na dohledání této dívky je téměř nulová.“ Jiskřičky v jeho očích jsou náhle pryč a místo nich se na jeho tváři objeví zklamaný výraz. „To je škoda. Chtěl bych se jí na to zeptat.“ Věnuji mu povzbudivý úsměv. „Tak to můžeš zkusit. Možná budeš ten výjimečný a dívku najdeš. Pak se jí můžeš zeptat na všechny otázky.“ Jako bych mu dala nový smysl života. Je vidět, že můj plán, leč velice nepravděpodobný, ho nadchl. „Tak já se na to hned po hodině vrhnu,“ usmíval se jako měsíček na hnoji. „Dobře ale buď opatrný. Minulost je nebezpečná a pevně daná. Jestli uděláš něco špatného, promítne se to v tomhle světě.“ On nad mou poznámkou o bezpečnosti protočí oči. „Tak, to už by bylo pro tuhle hodinu všechno. Nazmeet“ rozloučím se se žáky „Nazmeet“, řeknou skoro sborově.

...

Druhý den ráno jsem připravená na další hodinu s mou třídou. Mám takový zvláštní pocit, že se něco změnilo. Přesně v 8:00 se začnou připojovat žáci. Vidím před sebou zase plnou virtuální třídu. Všichni jsou znudění jako... Počkat. Já vidím úsměv. „Beatboxe, proč se tak

usmíváš?“ zeptám se trochu podezřívavě. „Hádejte, co se mi povedlo,“ prohlásil triumfálně. „Tak to doopravdy netuším. Je to ale asi něco dobrého. Takový zářivý úsměv, to se nevidí často.“ Úsměv mu oplatím „Zkuste se podívat na ten papír, co jste nám včera posílala,“ pobídne mě. Já zkrabatím čelo. Co by na tom papíru mohlo být tak zvláštního?

Papír si vezmu do ruky a bleskově přečtu celý text. Nic se nezměnilo. Až na dvě slova na konci textu. Je tam jméno. Dívčí jméno. Autorka se tentokrát podepsala...

Daniela Franzová, 8. B

Školník ve škole bez žáků nezahlédl a usilovně zkrášloval třídy

Co by náš školník neudělal proto, aby se žáci vrátili do hezkých tříd? Moc se mu to povedlo.

